

Sygn. akt I C 447/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 listopada 2017 roku

Sąd Rejonowy w Człuchowie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący Sędzia Sądu Rejonowego Marek Osowicki

Protokolant sekretarz sądowy Grażyna Pałubicka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 21 listopada 2017 roku w Człuchowie

sprawy

z powództwa M. H.

przeciwko (...) w W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego (...) w W. na rzecz powódki M. H. kwotę 6.500,00 zł (słownie: sześć tysięcy pięćset złotych) wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 7 sierpnia 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty, a w razie zmiany ustawowych odsetek za opóźnienie – z tymi odsetkami,
2. oddala powództwo w pozostałym zakresie,
3. znosi wzajemnie koszty procesu.

Pobrano opłatę kancelaryjną

w kwocie zł – w znakach

opłaty sądowej naklejonych

na wniosku.

Sygn. akt I C 447/15

UZASADNIENIE

Powódka M. H. wniosła przeciwko pozwanemu (...) w W. powództwo o zapłatę kwoty 11.500 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę ból i cierpienie na skutek wypadku, który miał miejsce w dniu 13.09.2012 roku, ustalenie odpowiedzialności pozwanej na przyszłość oraz o zasądzenie od pozwanego kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powódka wskazała, że 13 września 2012r. o godz. 17:25 na trasie B. N. M. H. kierująca motorowerem o nr rej, (...), jadąc w kierunku C. została potrącona przez samochód osobowy, który oddalił się z miejsca zdarzenia. Wobec niewykrycia sprawcy nie skierowano wniosku o ukaranie. W wyniku zdarzenia doznała obrażeń ciała tj. złamania nasady dalszej kości promieniowej prawej, zwichnięcia stawu promieniowo-nadgarstkowego, złamania wyrostka rylcowatego kości łokciowej prawej. Z uwagi na odniesione obrażenia ciała została przewieziona do Szpitala Specjalistycznego im. J. Ł. w C., gdzie przebywała do dnia 14.09.2012r. Podczas hospitalizacji zastosowano leczenie

polegające na zamkniętej repozycji złamania kości przedramienia prawego w znieczuleniu ogólnym i przezskórnej stabilizacji nadgarstka 2 drutami K, lornetę ramienną gipsową. Pismem z dnia 03 października 2011 r. pozwany przyznał powódce zadośćuczynienie za doznaną krzywdę w wysokości 8.500.00 zł. Zwrócono jej również koszty dojazdów do placówek medycznych w kwocie 127,68 zł. Powódka wskazała, iż stale towarzyszył jej silny ból uszkodzonej kończyny górnej, zażywała leki przeciwbólowe. Długo utrzymywały się zasinienia i krwiaki kończyn, które ukrywała pod odzieżą. Wstydziła się nieestetycznie wyglądającej skóry po operacji. Z uwagi na obrażenia ciała zmuszona była zrezygnować z wielu planów. Zrezygnowała również z jakiegokolwiek wysiłku fizycznego czy aktywności sportowej. Miała problemy z koncentracją i zapamiętywaniem. Pojawiły się zaległości w nauce, których reperkusję odczuwa do dziś. Nadal utrudnionym jest dla niej wykonywanie prostych czynności życia codziennego. Dolegliwości bólowe odczuwa podczas dźwigania, przenoszenia przedmiotów, noszenia zakupów. Dłuższe pisanie odręczne lub na komputerze powoduje, że pojawia się drętwienie palców. Ma trudności z wykonywaniem obowiązków domowych. Na skutek zdarzenia z dnia 13 września 2012 r. jej stan psychofizyczny uległ znacznemu pogorszeniu. Często jest rozdrażniona, nerwowa i ma problemy z koncentracją. Do dziś występują u niej kłopoty z zasypianiem i zaburzenia snu. Zmuszona była korzystać z pomocy lekarza psychiatry.

W odpowiedzi na pozew pełnomocnik pozwanego (...) w W. wniósł o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie od powódki na jego rzecz kosztów procesu według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego. W uzasadnieniu odpowiedzi na pozew pełnomocnik pozwanego zakwestionował zasadność roszczenia z uwagi na zarzut spełnienia świadczenia. W ocenie pełnomocnika pozwanego kwota zadośćuczynienia została ustalona na poziomie adekwatnym do doznanej krzywdy i wyczerpuje wszelkie roszczenia z tego tytułu. Stan powódki po zdarzeniu był na tyle dobry, że wypisanie ze szpitala nastąpiło już dzień po zdarzeniu tj. 14 września 2012 r. W trakcie hospitalizacji, a także w toku dalszego leczenia powódka nie skarżyła się na bóle kręgosłupa w odcinku L-S. Dopiero w trakcie wizyty w dniu 2 czerwca 2014 r. tj. prawie 2 lata po zdarzeniu, powódka wskazała na dolegliwości bólowe kręgosłupa w odcinku L-S. Upływ tak długiego czasu od zdarzenia, przy jednoczesnym wcześniejszym braku rozpoznania urazu kręgosłupa L-S oraz nie wskazywanie przez powódkę dolegliwości bólowych tego odcinka wcześniej wyklucza jego związek z przedmiotowym zdarzeniem. Powódka nie była osobą leczoną psychiatrycznie, a jedynie poddaną pojedynczej konsultacji psychiatrycznej. Okres jaki upłynął od zdarzenia do wizyty u psychiatry wyklucza związek przyczynowo skutkowy zgłaszanych w jej trakcie dolegliwości z przedmiotowym zdarzeniem.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 13 września 2012r. o godz. 17:25 na trasie B. N. M. H.kierująca motorowerem o nr rej, GCZ (...), jadąc w kierunku C. została potrącona przez samochód osobowy, który oddalił się z miejsca zdarzenia. Wobec niewykrycia sprawcy nie skierowano wniosku o ukaranie.

(bezsporne, nadto pismo KPP w C. k.7).

Powódka wskutek wypadku doznała złamania obrażeń ciała tj. złamania nasady dalszej kości promieniowej prawej, zwinięcia stawu promieniowo-nadgarstkowego, złamania wyrostka rylcowatego kości łokciowej prawej. Z uwagi na odniesione obrażenia ciała została przewieziona do Szpitala Specjalistycznego im. J. Ł. w C., gdzie przebywała do dnia 14.09.2012r. Podczas hospitalizacji zastosowano leczenie polegające na zamkniętej repozycji złamania kości przedramienia prawego w znieczuleniu ogólnym i przezskórnej stabilizacji nadgarstka 2 drutami K, lornetę ramienną gipsową.

(dowód: Karta informacyjna leczenia szpitalnego k.8-17).

Powódka w okresie od 2.01.2013 r. do 11.01.2013 r. korzystała z zabiegów fizjoterapeutycznych tj. ćwiczeń i lasera oraz w okresie od 6.02.2014 r. do 13.02.2014 r. i od 28.04.2014 r. do 7.05.2014 r.

(dowód: k.15-16, 18,22).

Pismem z dnia 03 października 2013 r. pozwany przyznał powódce zadośćuczynienie za doznaną krzywdę w wysokości 8.500,00 zł. Zwrócono jej również koszty dojazdów do placówek medycznych w kwocie 127,68 zł.

(bezsporne).

Biegły sądowy z zakresu ortopedii M. K. w opinii sądowej z 10.06.2016 r. nie stwierdził istotnych ograniczeń w funkcji nadgarstka i prawej ręki, jedynie w badaniach obrazowych są widoczne ubytki kostne i zniekształcenia. Ból pourazowy o znacznym nasileniu trwa około 3 dni, po tym czasie zastosowane leczenie, unieruchomienie zapewnia odpowiedni komfort. Po zdjęciu gipsu i usunięciu drutów przez okres 5 dni rehabilitacja wiąże się z dolegliwościami bólowymi. Nie stwierdzono u powódki istotnych ubytków funkcjonalnych kończyny górnej prawej co przemawia za odzyskaniem funkcji. Powódka w okresie od 14.09 do 2.11.2012 r. ze względu na zastosowane unieruchomienie wymagała pomocy osób trzecich w wymiarze dwóch godzin dziennie.

(dowód: opinia biegłego ortopedy k.90-92).

Biegła sądowa z zakresu psychiatrii J. N. w opinii z 20.05.2017 r. stwierdziła u powódki przebytą reakcję adaptacyjną depresyjną i zaburzenia lękowo depresyjne oraz traumę związane ze zdarzeniem z 13.09.2012 r. u osoby z cechami lękowymi i neurastenicznymi. Powódka w związku z wypadkiem komunikacyjnym doznała cierpienia psychicznego t. zaburzeń adaptacyjno depresyjnych, które powodowały niezdolność do pracy powódki w okresie trzech miesięcy po wypadku i utrzymywały się przez okres dwóch lat przed włączeniem leków przeciwdepresyjnych. Obecnie nie stwierdzono u powódki występowania zaburzeń lękowo depresyjnych. Wystąpienie zaburzeń lękowo depresyjnych jest skutkiem współistnienia specyficznych cech osobowości powódki i zdarzenia z 13.09.2011 r. Powódka podjęła leczenie w poradni psychiatrycznej 6.03.2014 r.

(dowód: opinia psychiatryczna k. 143-149).

Powódka po wypadku odczuwała ból, nie mogła spać, boi się wymijania dużych aut i nie jest tak sprawna jak przed wypadkiem.

(dowód: zeznania świadków k.71-72 K. H. od 00:23:34 do 00:36:32 i B. H. od 00:37:06 do 00:48:39).

Sąd zważył co następuje:

Powództwo zasługuje na częściowe uwzględnienie.

W przedmiotowej sprawie nie była kwestionowana odpowiedzialność pozwanego za skutki wypadku z 13.09.2012 r.

Pozwany przede wszystkim kwestionował wysokość dochodzonego przez powódkę zadośćuczynienia z tytułu krzywdy, bólu i cierpienia.

Zgodnie art. 445 k.c., sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Użyte w przepisie pojęcie „suma odpowiednia” nie zostało w żaden sposób określone w przepisach kodeksu cywilnego. W doktrynie i orzecznictwie Sądu Najwyższego jak i Sądów Apelacyjnych wskazane zostały kryteria, które należy uwzględnić przy ustaleniu wysokości zadośćuczynienia. Zadośćuczynienie ma mieć charakter przede wszystkim kompensacyjny, dlatego jego wysokość nie może ograniczać się do zapłaty sumy

symbolicznej, a stanowić powinno odczuwalną wartość ekonomiczną. W każdym przypadku w którym doszło do uszkodzenia ciała czy rozstroju zdrowia należy rozpatrywać sprawę indywidualnie, uwzględniając doznaną krzywdę pokrzywdzonego, na którą składa się cierpienie fizyczne w postaci bólu i innych dolegliwości oraz cierpienia psychiczne, polegające na ujemnych uczuciach przeżywanych bądź w związku z cierpieniami fizycznymi lub w związku z następstwami uszkodzenia ciała lub rozstrój zdrowia. W związku z powyższym w danej kategorii spraw nie można posługiwać się szablonami czy sztywnym schematem. Ustalając wysokość zadośćuczynienia należy uwzględnić wszystkie okoliczności odzwierciedlające doznana krzywdę, a w szczególności nasilenie cierpienia, długotrwałość choroby. Jednak suma odpowiednia musi być również w tym znaczeniu, że winna być utrzymana w rozsądnych granicach odpowiadającym aktualnym normom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa (por. wyrok SN z 22 kwietnia 1985; II CR 94/85 – nie publikowany, wyrok SN z 9 stycznia 1978; OSNC 1978/11/210, wyrok S.A. w Białymstoku z 9 kwietnia 1991r. OSAiSN 1992/5/50, wyrok S.A. w Katowicach z 3 listopada 1994r. OSA 1995/5/41)

Z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika bezspornie, że powódka doznała złamania nasady dalszej kości promieniowej prawej, zwknięcia stawu promieniowo-nadgarstkowego, złamania wyrostka rylcowatego kości łokciowej prawej.

W ocenie Sądu zeznania świadków K. H. i B. H. i wyjaśnienia powódki w kwestii charakteru cierpienia powódki, ich nasilenia i okresu występowania są wiarygodne, spójne, tworzą logiczną całość. Brak jest jakichkolwiek podstaw aby odmówić im wiary.

Powódka wykazała również, że skutki wypadku odczuwa do dnia dzisiejszego.

W ocenie sądu opinie biegłych sądowych z zakresu ortopedii i psychiatrii są fachowe, jasne, i merytorycznie spójne a przez to miarodajne.

Ustalając odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia za krzywdę jaką doznała powódka Sąd brał pod uwagę wszystkie przesłanki, które powyżej zostały przytoczone. Sąd uwzględnił zarówno stopień doznanych obrażeń, a także fakt, że musiała przebywać w szpitalu, że bezpośrednio po wypadku a także podczas rehabilitacji odczuwała skutki w postaci bólu. Musiała korzystać z pomocy innych osób w okresie od 14.09.2012 r. do 2.11.2012 r. w wymiarze dwóch godzin dziennie, albowiem nie mogła wykonywać wszystkich czynności, które była w stanie wykonać przed wypadkiem. Również to, że powódka nie może, tak jak kiedyś wykonywać wszystkich czynności np. dźwigać ciężkich przedmiotów. Sąd uwzględnił także fakt, że po wypadku powódka musiała korzystać z zabiegów rehabilitacyjnych.

Na uwzględnienie zasługiwał fakt, iż jednym ze skutków wypadku, po upływie trzech miesięcy było pogorszenie stanu psychicznego powódki i doznane zaburzenia lękowo depresyjne.

Z drugiej strony jak wynika z obszernej i szczegółowej opinii biegłej z zakresu psychiatrii powódka w aktualnym stanie zdrowia nie wymaga leczenia psychiatrycznego a na skalę samych przeżyć psychicznych powódki spowodowanych wypadkiem miała wpływ samoistna nasiloną skłonność powódki do somatycznego przeżywania leku, obniżony próg frustracji i koncentracja na objawach neurovegetatywnych.

Również z fachowej opinii biegłego sądowego z zakresu ortopedii jednoznacznie wynika, iż w okresie unieruchomienia ręki był zapewniony odpowiedni komfort i w obecnej chwili nie stwierdzono u powódki ubytków funkcjonalnych kończyny górnej prawej co przemawia za odzyskaniem jej funkcji.

Biorąc pod uwagę opinie biegłych sądowych, należało uznać, iż leczenie powódki na skutek wypadku z 13.09.2012 r. zarówno ortopedyczne i psychiatryczne zakończyło się i obecnie u powódki nie występują ani ograniczenia funkcjonalne ręki ani zaburzenia psychiczne spowodowane przedmiotowym wypadkiem.

Zatem nie jest zasadne żądanie ustalenia odpowiedzialności pozwanego ubezpieczeniowego funduszu na przyszłość, i to upływie ponad pięciu lat od wypadku, za wszystkie mogące wystąpić w przyszłości u powódki skutki będące następstwem wypadku z dnia 13 września 2012r.

Sąd wziął również pod uwagę, że (...) wypłaciło powódce w 3.10.2013 r. tytułem zadośćuczynienia kwotę 8.500 zł. W ocenie Sądu łączna kwota 15.000 zł. tytułem zadośćuczynienia (8.500 zł. przyznane przez pozwaną fundusz oraz kwota 6.500 zł. przyznana przez sąd) nie jest kwotą wysoką za cierpienia jakie doznała powódka i jest adekwatna do rozmiaru krzywdy poniesionej przez powódkę oraz stanowi ekonomicznie odczuwalną dla powódki wartość.

Z drugiej strony biorąc pod uwagę stopień nasilenia bólu i cierpień oraz ich stosunkowo krótki okres występowania kwota dodatkowego zadośćuczynienia w wysokości 11.500 zł w ocenie sądu jest wygórowana i nieadekwatna do stopnia nasilenia i długotrwałości cierpień powódki.

Mając na względzie powyższe sąd na podstawie przepisu art. 445 § 1 k.c. zasądził na rzecz powódki kwotę 7.500 zł z tytułu zadośćuczynienia i oddalił powództwo w pozostałym zakresie.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 100 k.p.c. znosząc je wzajemnie.

Z.

1. odnotować w kontrolce uzasadnień
2. odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikom stron
3. przedłożyć z apelacją, najdalej za 21 dni od wykonania

Człuchów, 11 grudnia 2017 r.